

Асен Разцветников

Умна глава

Отишъл Глупчо на пазар. Видял там много неща. Видял и един селянин от тяхното село. Селянинът продавал хубаво петленце. Много се харесало петлето на Глупчо. Но нямал пари да го купи.

И когато селянинът се заприказвал, Глупчо бързешком дигнал петлето и го мушнал в пазвата си.

Обърнал се след малко селянинът, завайкал се, затършувал. Няма петел, няма дявол.

По едно време петлето шавнало в Глупчовата пазва: „Кукуруигу-у!“ Хората си гледали работата и никой не обърнал внимание. Но Глупчо се уплашил, рекъл да види дали не са чули.

– Вие чухте ли някое петле да кукурага? – попитал той гузно хората, които били край него.

– Не сме.

– И аз не съм чувал – успокоил се Глупчо. Ала селянинът видял пазвата му и се досетил:

– Чакай, ще те изцера аз тебе довечера!

Тръгнали надвечер да си отиват. Селянинът настигнал Глупчо, заприказвал го, сдружили се. Вървели, вървели – уморили се. Взело да се стъмнява.

– Дали можем стигна преди изгрев в селото? – попитал селянинът.

– Май че не ще бъде. Далечно е.

– Ами знаеш ли какво? – подел пак селянинът. – Хайде да се носим. Аз ще те нося, доде пропеят петлите. А след това ти мене. Искаш ли?

– Искам.

Яхнал Глупчо селянина и си мислел: „Ех, че го излъгах! Доде пропеят петлите, ще стигнем комай в селото.“ Ала щом изменили стотина крачки, селянинът се престорил на петел и изкукуруигал.

„Кукуруигуу!“ – отвърнало петлето из Глупчовата пазва.

– Хайде слизай, петлите пропяха!

– А бе що щат петли тука сред нивята? – отговорил уплашено Глупчо.

– Трябва да е моето петленце, дето се загуби днес на пазара. По гласа го познавам. Сигурно се е покачило на някоя круша край пътя и пее.

– Ами! – настоял Глупчо. – Аз не съм чул нищо. Тебе ти се е причуло.

– Може.

Като повървели още малко, селянинът пак изкукуруигал. Петлето му отговорило.

– Яаа! Каква е тая птица, дето пее в пазвата ти бе?

– Каква птица? – разтреперал се Глупчо. Нищо няма в пазвата ми. Ами май петлите пропяха.

– А бе що щат петли тука сред нивята! – престорил се на учуден селянинът.

– Сигурно е твоето петленце, дето се загуби днес на пазара. Покачило се е на някоя круша и пее.

– Може. Слизай тогава, та да те яхна аз!

Яхнал го селянинът. Тръгнал Глупчо. Колкото бърза, по бърза. Започнал най-сетне да тича.

– Браво бе, ти си бил цял кон!

– Аз тъй си вървя винаги – рекъл Глупчо, а си мислел: „Ех, дано стигна, доде не са се распели петлите в село, че ще ме издаде това проклето пиле!“

Тичал, тичал, тичал – най-сетне стигнали селото. Било още тъмно. Не били пели още първи петли. Селянинът слязъл, навел се уж да си оправя цървулите, па изкукуруигал. Ех, че като се распели петлите! Цялото село екнало:

– Кукуруигууу! Пак те преварих, Червенко!

– Кукуруигууу! Аха, аз откога съм буден, ама не ми се ставаше. Ти как спа бе, Пернатко? Има ли много кокошинки във вашия курник?

– Кукуруигууу! Остави се! Жив ме изядоха. Ще накарам днес кошките всичко да преровят и изтърсят.

„Кукуруигу, кукуруигу“ – пеели петлите. А петленцето от Глупчовата пазва бързало да се обажда. Глупчо съвсем се объркал.

– А бе наистина – рекъл селянинът – моето петленце се обажда от твоята пазва. Я се разкопчей да видим!

Бръкнал и извадил петлето.

– Яаа, то било! Ами що ще в пазвата ти?

– Че знам ли аз! Може... може да ни е видяло от крушата. Припнало след нас и както тичах, пазвата ми се разтвори, а то хоп – вътре!

– Гледай ти, тъй трябва да е било! – повярвал му уж селянинът, па си взел петлето и отминал.

Глупчо останал сам. Очите му се налели. Без малко щял да заплаче от умора, от срам и яд; но като размислил малко, утешил се и си рекъл:

– Наистина носих него, носих петлето му чак до село, ама пък на края му теглих такава една лъжа, че свят му се замая, сиромаха: повярва, че петлето само е влязло в пазвата ми. Умна глава нося аз – и туйто.

КРАЙ

© Асен Разцветников

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издаелство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8891>]